

LBRIS

We know
books

Dr. Albert S. Rossi

**Cum să devii
o prezență vindecătoare**

CUPRINS

Cuvânt înainte	9
Introducere	15
Capitolul 1	
Liniștea interioară	17
Capitolul 2	
A respira numele lui Iisus	35
Capitolul 3	
Inima vindecătoare	55
Capitolul 4	
Vocația ca mod de viață	77
Capitolul 5	
Blândețea ca mod de gândire	97
Capitolul 6	
Predarea	115
Capitolul 7	
Taina momentului prezent	129
Capitolul 8	
Suferința și moartea	147

Îmbrățișarea ambiguității	163
Concluzii	179
Despre autor	182

Cuvânt înainte

Eu și Albert Rossi nu ne aducem aminte exact cum de am devenit eu părintele duhovnicesc al său și al soției sale, Gay. Aceasta s-a întâmplat atunci când Gay a fost diagnosticată cu cancer la sân, boală care curând a intrat în metastază și a devenit cancer osos. Părintele lor duhovnicesc, care era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lor, a considerat că, în acel moment crucial, ar fi cel mai bine pentru mine să preiau slujirea lor pastorală. Dar cum a funcționat exact această slujire încă este o taină pentru noi amândoi...

Îi văzusem pe cei din familia Rossi de multe ori la slujbele liturgice și la alte evenimente de la Institutul „Sfântul Vladimir” (casa lor era la cinci minute de mers pe jos de școală), dar nu îi cunoșteam decât din vedere. Eu slujeam la o biserică din New York la acea vreme și eram adesea departe de școală, mai ales în weekenduri, când îndeplineam multe îndatoriri. Cam în aceeași perioadă organizam o tabără pentru tinerii de la Institut.

noi să fim reprezentanți ai firii Sale omenești pe pământ, să fim prezența Lui vindecătoare pentru alții. Suntem o prezență vindecătoare pentru alții atunci când le dăm putere și nădejde.

Sfântul Atanasie cel Mare a spus despre Sfântul Antonie: „Prin el, Dumnezeu îl vindecă pe om”. Afirmatia este făcută la timpul prezent și se referă nu doar la Sfântul Antonie, ci și la noi.

Desigur, adevărul fundamental al vieții creștine este o viață de iubire. Această carte încearcă să definească iubirea într-un mod concret. În timpul interacțiunii noastre cu ceilalți, știm când le dăm putere și nădejde. Adică știm când îi întărim și când îi slăbim. Trebuie doar să-i observăm în timp ce interacționăm și apoi să urmărim modul în care se comportă ei după aceea.

Teza acestei cărți este că toți suntem chemați să fim o prezență vindecătoare pentru ceilalți, întotdeauna. Când suntem o prezență vindecătoare pentru ceilalți, suntem, într-un anumit sens, o prezență vindecătoare în numele lui Hristos Însuși, Care sălășluiește în ceilalți. Mai bine spus, Hristos este prezența vindecătoare din noi, Care acționează prin noi pentru a-i vindeca pe ceilalți.

Capitolul 1

Linieștea interioară

Atunci când avionul se pregătește de decolare, însoțitorii de zbor le spun pasagerilor că, în caz de urgență, măștile de oxigen se află în compartimentele de deasupra. Pasagerii care au copii vor primi două măști. Adultul trebuie să-și pună primul masca de oxigen și abia apoi să o pună copilului.

Pentru mine, un bunic cu origini italiene, aceste instrucțiuni sunt contrare logicii mele. Eu vreau să-mi dau viața pentru nepoata mea, să am grijă de ea mai întâi și apoi de mine. Dar – și acesta este un mare „dar” – dacă îmi iubesc cu adevărat nepoata, îmi voi pune mai întâi eu masca de oxigen și apoi îi voi pune ei masca. Această ordine este vitală pentru supraviețuirea nepoatei mele. Dacă nu am grijă de mine mai întâi, putem muri amândoi.

Masca de oxigen este un exemplu pentru modul în care pot deveni o prezență vindecătoare pentru ceilalți. Dacă nu am grijă de mine mai întâi, nu

am ce să le ofer celorlalți. Oamenii vin la mine ca la un povățuitor și se așteaptă ca, atunci când intră în biroul meu, să am timp și energie pentru ei. Ei nu au nevoie de un sfătuitor obosit, morocănos, neatent și scufundat în propriile gânduri. Singurul mod prin care pot avea ceva de dat este să îi permit lui Hristos să aibă grijă de mine, în primul și în primul rând. Nu există altă cale.

Încep să am grijă de mine atunci când îmi concentrez atenția pe ființa mea: suflet, minte și trup. Îi îngădui lui Hristos să lucreze în mine atunci când mă străduiesc să dobândesc treptat o liniște interioară – ceea ce nu este o sarcină ușoară în mediul de astăzi.

Liniștirea este o alegere

Bătrânii noștri spun că cel care caută liniștea interioară a plecat într-o călătorie în inima sa – nu devine un om care se izolează fizic de ceilalți, ci „se întoarce în sine însuși”, închizând ușa minții sale. Singurătatea este o stare sufletească, nu o chestiune de localizare geografică, iar adevărata pustie se află în lăuntrul inimii. Așa cum a spus Sfântul

Vasile cel Mare, ne întoarcem în noi înșine și, întorcându-ne spre interior, urcăm spre Dumnezeu¹.

Să fii creștin înseamnă să fii călător, fiindcă, din punct de vedere duhovnicesc, ne aflăm întotdeauna în mișcare. Suntem într-o călătorie prin spațiul interior al inimii, o călătorie care nu se măsoară prin orele ceasului nostru sau prin zilele din calendar, deoarece este o călătorie ce depășește timpul și se îndreaptă spre veșnicie. Căutătorul începe să-L aștepte pe Dumnezeu în liniște și în tăcere, nemaivorbind despre sau cu Dumnezeu, ci pur și simplu așteptând. Putem spune că persoana care caută liniștea dorește să devină o prezență vindecătoare pentru ceilalți.

Tăcerea exterioară este un preludiv pentru tăcerea interioară. Nu putem să fim înconjurați

Tăcerea este o alegere liberă.

de o ceață zgomotoasă și să credem că astfel dobândim liniștea interioară. Tăcerea este o alegere liberă. Dar singura libertate pe care o avem în acest sens este aceea de a spune ori „facă-se voia Ta”, ori „facă-se voia mea”. Astfel, alegerea noastră liberă presupune să ne dorim ca voia lui Dumnezeu să se înfăptuiască și să îmbrățișăm înțeleghător tăcerea pe care El o oferă.

¹ Kallistos Ware, *The Inner Kingdom* (Crestwood, NY: SVS Press, 2000), p. 93.

Tăcerea nu vine de la sine. Ci mai degrabă se întâmplă contrariul. Când ne așteptăm mai puțin, zgomote de tot felul pot apărea de nicăieri.

Iată un exemplu din viața mea. În timpul școlii, fiul meu, Timothy, era membru în echipa de golf și participa adesea la concursuri. Eu eram șoferul lui. Uneori concursurile erau organizate la 150 de km distanță. În timp ce conduceam, Timothy pornea radioul și dădea pe postul său preferat de muzică, Z100. Nu era muzică smintitoare, dar cu siguranță nu era pe gustul meu.

Într-o zi, mi-am dat seama că eram ținut ostatic de alegerile muzicale ale propriului meu fiu. Așa că am spus: „Timothy, știi ce? Radioul din mașină este jumătate al meu. Tu ascultă ce dorești jumătate din drum, iar eu voi asculta ce doresc în cealaltă jumătate. Ce zici de aceasta?”. El a răspuns: „Sigur, tată, mi se pare corect”.

În timp ce ne pregăteam pentru un drum lung, i-am spus: „Timothy, vrei să ascultă muzica ta în timp ce mergem la concurs sau când ne întoarcem?”. Ca orice adolescent, a spus imediat: „Mă voi bucura de plăcerile mele acum”.

După concurs, am pornit spre casă. Era 7 și jumătate seara, iar Tim era puțin obosit, dar vesel. Și-a scos papucii de golf și s-a pregătit să se relaxeze.

Când s-a îndreptat instinctiv spre radio, i-am spus: „Stai, Tim, este rândul meu să folosesc radioul”.

„O, da, tată, ce post de radio vrei să ascuți?”

„Voi folosi timpul meu de radio pentru a lăsa radioul închis, te rog.”

„Bine”, a spus el. Dar în următoarea oră și jumătate s-a sucit și s-a mișcat neconținut pe scaunul din față. A zgâriat plafonul, a pus picioarele pe bord și a făcut cerculețe pe geamul lateral. Era agitat.

Îmi iubesc băiatul și nu aș face nimic pentru a-i face rău. Pur și simplu îmi doream puțină liniște în mașină.

Interesant este faptul că acum, când el este adult, îmi spune: „Tată, unele dintre cele mai frumoase momente pe care le-am petrecut împreună au fost drumurile de întoarcere de la concursurile de golf”. Presupun că, atunci când se afla în mașină, avea nevoie să se miște pentru a se elibera de energia sa adolescentină înăbușită. Dar sub exteriorul său agitat, el se bucura într-un fel de tăcere. Puteam privi împreună apusul de soare și ne bucuram de liniștea serii. Cred, de asemenea, că Timothy a învățat o lecție valoroasă din aceste drumuri, deși nu acesta era scopul meu atunci când țineam radioul închis. Am ținut radioul închis pentru a-mi păstra sănătatea mintală.

În *Rugăciunea vie*, Mitropolitul Antonie de Su-roj a scris: „Părinții greci au stabilit această tăcere, pe care ei au numit-o și hiat, atât ca punct de plecare, cât și ca țintă finală a rugăciunilor”. Ce este această tăcere? Tăcerea este o stare sufletească, în care toate puterile sufletului și facultățile trupului sunt complet liniștite și calme, pe deplin alerte, dar libere de orice zarvă sau agitație².

În *Filocalie*, Sfântul Isihie ne spune despre această deschidere față de taina dumnezeiască, față de intimitatea sporită prin contemplare: „Ea dă imbold sufletului pentru a pătrunde tainele dumnezeiești și ascunse și ne călăuzește, pe cât este posibil, la o cunoaștere sigură a lui Dumnezeu, Care nu poate fi înțeles”³.

Oare creștinii de azi se mai îndeletnicesc cu contemplarea? Firește că nu știu. Dar, bazându-mă pe experiența mea limitată, din convorbirile despre călătoria duhovnicească avute cu creștini bine intenționați, sunt de acord cu afirmațiile Sfântului Isihie din veacuri de mult apuse. În ceea ce privește timpul liniștit acordat zilnic rugăciunii, cred că mai

² Anthony Bloom, *Living Prayer* (Springfield, IL: Templegate Publishers, 1966), p. 110.

³ Hesychios the Priest, „On Watchfulness and Holiness,” în G.E.H. Palmer, Philip Sherrard, și Kallistos Ware, trad. și ed., *The Philokalia: The Complete Text*, vol. I (Londra & Boston: Faber & Faber, 1979), pp. 162-163.

avem mult de lucru. Și nu există loc mai bun de unde să încep decât de aici. Nu există timp mai bun ca să încep decât acum.

Bineînțeles, aceasta deschide calea pentru multe întrebări. Cum ne sporim liniștea interioară? Cum se împacă liniștirea cu rugăciunea? Și care este rolul rugăciunii în vindecare?

Limbajul liniștii

În ce moment începem să ne punem masca de oxigen mai întâi? Începem acolo unde Biblia ne spune să începem. Începem cu liniștea exterioară și interioară.

Liniștea vorbește uneori în mod clar, iar alteori „ca prin oglindă” [I Cor. 13, 12]. Știm că Psalmul 45, 10 ne spune: „Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu”. Aici este implicat și reversul medaliei: dacă nu mă opresc, sunt în pericol de a nu-L cunoaște pe Dumnezeu cel Adevărat. Dacă nu-L cunosc pe Dumnezeu, nu mă cunosc pe mine însumi, fiindcă sunt creat după chipul lui Dumnezeu. Am nevoie să-L cunosc pe Dumnezeu pentru a cunoaște cine sunt, pentru a avea o identitate autentică. O mare parte din căutarea contemporană a identității este

o căutare profundă, deși adesea inconștientă, a lui Hristos în inimile noastre.

Așa cum a spus Alexandru Soljenițin, nu totul are un nume. Unele lucruri ne conduc într-un tărâm care este mai presus de cuvinte.

La Isaia 30, 15 întâlnim o mustrare clară din partea lui Dumnezeu: „Că așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: «Dacă vă întoarceți și sunteți în bună pace, vă veți izbăvi; liniștea și nădejdea sunt vârtutea voastră». Cererea pe care Dumnezeu o adresează poporului este aceeași cu cea adresată lui Moise: odihna și tăcerea – adică, liniștirea. Iar următoarele cuvinte din Isaia sunt devastatoare pentru israeliți, dar și pentru noi: „Dar voi n-ați vrut să ascultați”. Ce să nu vrea? Să se liniștească. „Ci ați zis: «Nu! Noi vom fugi călări pe cai! [...] Vom încăleca pe cai iuți ca vântul!»” (Is. 30, 16)

Și noi refuzăm să ne liniștim. Spunem, de fapt: „Nu! Trebuie să stau pe internet și pe telefon. Trebuie să lucrez la multele mele proiecte bune. Trebuie să discut cu prietenii și să primesc lucruri folositoare. Îmi voi programa ziua cu proiecte benefice și chiar voi munci pentru Biserică. Dar, Doamne, Îți spun un singur lucru: nu mă voi liniști”. Bine, dar plătim un preț scump pentru faptul că nu ne liniștim.

Ne întoarcem la tăcere ca alegere atunci când ne încredințăm lui Dumnezeu. Când fiica mea era adolescentă, și-a pus un afiș pe ușa dormitorului său. Afișul spunea: „Oricine are dreptul să audă opinia mea”. Probabil că astfel gândesc adolescentii. Beth este acum căsătorită și trăiește de cealaltă parte a ecuației. A învățat să fie tăcută și îi învață pe cei trei copii energici ai săi să prețuiască tăcerea. Cu toții învățăm, pe măsură ce creștem.

Prețul scump pe care îl plătim pentru că nu ne liniștim este probabilitatea de a nu-L cunoaște vreodată pe Dumnezeu. Dacă nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu, nu ne cunoaștem pe noi înșine, dat fiind că suntem creați după chipul lui Dumnezeu. Aceasta suntem noi. De aceea, astăzi mulți oameni își caută identitatea, locul lor în lume, caută să afle cine sunt. Singurul loc unde putem afla cine suntem este în Dumnezeu.

Singura Persoană care a răspuns în mod deplin la dorința lui Dumnezeu de a fi liniștit a fost Iisus, Care a fost răstignit pe cruce. El a făcut ceea ce israeliții din vechime au refuzat. A făcut ceea ce noi adesea refuzăm să facem, și, în acel act de liniștire supremă, El a mântuit lumea.

Noi avem nevoie să căutăm tăcerea pentru a putea începe să ne liniștim. Bătrânii ne spun că dacă nu păstrăm contactul cu profunzimea noastră

interioare, dacă nu există un *centru liniștit* în mijlocul furtunii, dacă în miezul întregii noastre activități nu păstrăm un spațiu tainic în inima noastră, unde să fim singuri cu Dumnezeu, ne vom pierde în întregime simțul orientării și ne vom frânge în bucăți. Fiecare dintre noi trebuie, în măsura în care poate, să fie sihastru în inima sa.

Cum funcționează conlucrarea

Trebuie să lucrăm împreună cu harul. Tot ce este bun este de la Hristos. Însă, în taina profundă a conlucrării, avem și noi o parte importantă.

Îmi aduc aminte de povestea băiatului de șase ani care a mers la magazin împreună cu tatăl lui pentru a-i cumpăra un cadou de Crăciun mamei sale. Tatăl a zis: „Cred că mamei i-ar plăcea o pereche de papuci de casă de Crăciun. Ce părere ai? Să mergem la raionul cu papuci de casă. Mamei îi plac papucii roz și pufoși. Ce zici? Mama poartă mărimea 37. Ce mărime vrei să cumperi?”. Băiatul nu a făcut decât să zică „da”. Acesta a ales o pereche de papuci de casă roz și pufoși, mărimea 37. Au plătit și au plecat acasă.

Tatăl a adus hârtia de împachetat cadouri, banda adezivă și foarfeca. Băiatul a lipit cu bandă adezivă hârtia pe care tatăl o tăiasă și i-o împăturise. Iar de Crăciun, copilul i-a spus pe bună dreptate mamei că a cumpărat cadouri pentru ea așa cum a vrut el. Mama a fost foarte încântată că fiul ei era atât de atent și că a ales cadoul perfect pentru ea.

Băiatul a fost cel care a ales papucii și i-a dat mamei sale. Dar el a fost îndrumat și încurajat de tată. Am putea spune că tatăl a fost cauza inițială în alegerea cadoului de Crăciun. Într-un fel, așa se întâmplă și în cazul nostru. Știm că și noi i-am întărit pe alți oameni, dar și Hristos ne-a întărit pe noi.

De aceea, o prezență vindecătoare este, într-un anumit sens, un canal de foc. Focul dumnezeirii, care este mai fierbinte decât soarele, trece prin canalul de foc, prin noi, și iese pe cealaltă parte ca foc pentru alt om. Pur și simplu îi permitem focului să treacă prin noi. Însă acesta este un foc vindecător. Focul intră în noi și iese din noi pentru a vindeca rănilor altcuiva. Noi, canalul, trebuie să acceptăm să fim locul prin care trece puterea vindecătoare a lui Hristos.

Iată o istorisire care îmi este dificil să o redau, dar care poate fi utilă în înțelegerea rolului nostru în această conlucrare. Braconierii din Africa prind maimuțe folosind o nucă de cocos și făcând o gaură